

TATIANA FAIA

a két kezem tenyerébe...

*a két kezem tenyerébe vésem föl hol vagy
falakra dobok árnyakat és mozdulatokat
madarak repülését és futok
az éjszakai folyóké vagyok miket úgy szeretsz
és énekelnek a mélyebb járatokban
megbúvók elhamarkodottan a tél felé szaladnak*

*nincs visszaút eljátszom a zenét
közelebb van a messzeség
az indulásom eleve megvolt már az ujjaidban
a kunkorodó hajszálaidban*

*a mosolyodban a zenéből sodorták
a fonalat ami a semmire futtat*

ott vagyok ahol valaha...

*ott vagyok ahol valaha jártál belső tenger
magadban hordod a homok világos érzését
amikor a láb elindul
olyankor a víz mint a parányi semmi élek
sérti a levetett szandál
helyét és mozogsz tovább
hamar beléd ivódnak a sötét színek
a korinthuszi kikötőkre épült éjjelek
a mélyfeketék és a szürkésen kékek
hogyan megőrizd azt az örületes szokást
hogyan a napfelkelte gerendák között ér
felélesztem a lépések nyomát ahol voltál
a városhatárokon kívül bolyongok
ahogy akkor is már
az első napkelték idején ősszel
és örültem várok egy hangfoszlányt
ami elhiteti hogy
újra ott vagyok a labirintus idejében*

Lipp Márta fordításai